

Extrémně alarmující. Fiala sahá po nástroji vlastním diktaturám. Varování Šichtařové

- CZ24 News | 23. ledna 2023

ČESKO: Vydařený „vtip“ Fialovy vlády, který krásně demaskuje pravou podstatu penzijního spoření. Tak lze hovořit o záměru odejmout či snížit státní podporu významné části těch, kteří si v jeho rámci stárají peníze na důchod. „Svěření úspor penzijním fondům je hazard, protože tím se člověk dopustil té neodpuštitelné chyby, že věřil státu a jeho slovu,“ říká pro ParlamentníListy.cz Markéta Šichtařová s tím, že tato důvěřivost je nyní „po zásluze“ trestána. Zamýšlí se také nad tím, zda není extrémně alarmující, že česká vláda sahá po nástroji, který je vlastní diktaturám.

Začneme poněkud netradičně. Mezi lidmi strachujícími se o svobodu projevu budí pozdvižení akční plán pro čelení dezinformacím. Vládní dokument zavádí nový trestný čin šíření dezinformací. Vládní experti také doporučují podporovat 50 milionů korun ročně neziskové organizace, které se zabývají dezinformacemi, a 100 milionů korun ročně odvádět ze státního rozpočtu ke spráteným médiím, která státu v boji s dezinformacemi pomohou. Profesor Jan Jiráek, mediální expert, varuje, že pod rouškou čištění veřejného prostotu od záměrně lživých zpráv se k nám dostává nástroj možného cenzurování názoru. Ať je tato doba sebe bláznivější, není už za hranou představivosti, že by tento akční plán vládou a poté Parlamentem prošel?

Pro mě to není „možná nástroj cenzury“, pro mě to už je jasná tvrdá cenzura. A nejlepším příkladem je dění kolem covidu.

Všechny ty zvraty, které jsme během posledních zhruba tří let zažili. To, co v roce 2020 bylo označováno a potíráno (!) jako dezinformace, se dnes běžně zmiňuje zástupci státu. Vzpomeňte si, jak se rétorika kolem covidu neustále posouvala, a vždy v každé fázi bylo „dezinformací“ něco, co ve fázi další bylo oficiální „pravdou“. A teď si představte, že by se v této situaci uplatňoval tento zákon, který by domnělé dezinformace považoval za trestný čin. To by nebylo jen nesvobodné, to by bylo výslovně zdraví a mnoha životům nebezpečné, protože informace by se k veřejnosti dostávaly mnohem pomaleji, než jak se dostávaly.

Za hranou představivosti to ale rozhodně není. Je to totiž velmi standardní postup všech diktatur. Každá diktatura je vždy založena na třídění informací, na propagandě a na potírání údajných „dezinformací“ tak, aby to danou diktaturu co nejdéle udrželo u moci. Spíš se na to podívejme jinak: Není to extrémně alarmující, že česká vláda sahá po nástroji, který je vlastní diktaturám?

Ale budu upřímná: Jestli si myslíte, že mě to nějak zvlášť znervózňuje, mýlíte se. A to proto, že já jsem si už dlouho vědoma a veřejně to tvrdím, že svobody jsou v rostoucí míře omezovány a že směřujeme milovými kroky ke značné nesvobodě. Jinými slovy, někoho to možná překvapuje, a proto znervózňuje; já s tímto vývojem počítám již dlouho a už jsem si fázi smutku prošla. Nyní už nastala fáze „je tu to, na co jsem se připravovala“.

Když se zastavíme u hesla, které se začalo šířit po prvním kole prezidentské volby, že *Praha a láska musí zvítězit nad vsí a nenávisť*, je nějaká oblast společenského života, ve které by příští hlava státu z titulu své funkce mohla opravdu přispět k „vítězství“ něčeho všem prospěšného? Nebo si příští víkend zvolíme pouhého kladeče věnců a řečníka projevů plných prázdných frází?

Jedinými zajímavými pravomocemi prezidenta je jmenování ústavních soudců a jmenování členů Bankovní rady České národní banky. Vedle těchto jediných dvou skutečně zajímavých pravomocí je jen kladečem věnců. Celý tento humbuk je o tom, že pro většinu lidí je prezident symbolem, a symboly jsou pro většinu lidí emočně důležité. Reálný vliv na život je ale minimální. Tedy i toto heslo *Praha a láska musí zvítězit nad vsí a nenávisť* je nejen prázdnou floskulí, ale navíc je i velmi opovrhlivým vyjádřením víry, že všichni jsme si rovni, ale někteří jsme si rovnější, jak věděl už Orwell. Ať už si myslím o kandidátech cokoliv, nikdy bych se k jakýmkoliv voličům nevyjádřila s takovým despektem.

Fialova vláda se chystá upravit příspěvky u penzijního spoření. Těm, kdo si ukládají méně než 500 korun měsíčně, podporu odejme úplně. U měsíčních úložek 1000, 1100 a 1200 Kč má státní podpora oproti aktuálním 230 Kč klesnout na 180, 198, resp. 216 Kč. Při měsíčních úložkách 1500 Kč a více by stát byl velkorysejší a podle návrhu ministerstva financí by vyplácel 270 Kč měsíčně. Co říkáte tomu rozkastrování, na které doplatí ti příjmově nejslabší?

To je opravdu vydařený „vtip“, který krásně demaskuje pravou podstatu penzijního spoření. Už dobře 13 let nazpátek před ním varuju a tvrdím, že je jen otázkou času, kdy stát na penzijní fondy nějakým způsobem sáhne. A je to tu. Mnoho lidí začalo do penzijních fondů spořit jenom proto, že měli vizi státního příspěvku. Penzijní fondy totiž loni svorně úplně všechny dosáhly (reálně) ztráty. A do principiálně ztrátové investice může jít jen někdo, kdo k tomu má jiný motiv než výnos fondu. Tím jiným důvodem byl státní příspěvek, případně příspěvek zaměstnavatele.

A teď skutečně už dochází k tomu, že stát na úspory v penzijních fondech sahá. Nejprve na ně sáhl obrovskou inflací, kterou státní politika vyvolala a která způsobila ztrátu fondů. A nyní sahá na státní příspěvky. Nejspíš dalším krokem bude zrušení daňového zvýhodnění pro zaměstnavatele, kteří platí zaměstnancům příspěvky, neboli zaměstnavatelé zaměstnancům tyto příspěvky platit také přestanou. A pak už každý, kdo vloží peníze do fondu, bude automaticky pouze ve ztrátě. A ještě dalším krokem může být takzvané otevření fondů, které by způsobilo živelné výběry a ještě další propad hodnoty naspořených peněz.

Takže si stojím za svým dlouholetým tvrzením: Svěření úspor penzijním fondům je hazard, protože tím se střadatel dopustil té neodpuštělné chyby, že věřil státu a jeho slovu. Tato důvěřivost je nyní „po zásluze“ trestána.

V roce 2021 dosáhla ČNB rekordního zisku z akcií ve výši 111 miliard korun včetně dividend, za rok 2022 - po zohlednění dividend a posílení koruny - přijde o více než 70 miliard korun. Co tyto výsledky, ať už rekordní zisk, nebo vysoká ztráta za minulý rok, pro centrální banku znamenají? Co ovlivňují a jaké dopady mají?

Neznamenají toho moc. Pojem zisk nebo ztráta mají smysl v účetnictví soukromé firmy. Mají jakýsi smysl i u státního podniku či organizace, kde tedy spíš než o zisku či ztrátě mluvíme o rozpočtu, o schodku a přebytku rozpočtu. Jen tak mimochodem - všimněte si, že většina lidí si vůbec neuvědomuje, že rozpočet je analogií účetnictví u soukromé firmy, takže když se řekne, že stát hospodařil s rekordním schodkem rozpočtu, nedochází jim, že je to totéž, jako by se u soukromé firmy řeklo, že firma vysekla rekordní ztrátu.

Ale u organizace, jakou je centrální banka, je výraz zisk či ztráta jen spíš pomocným pojmem. Vztahuje se k takzvané bilanci centrální banky, přičemž tato bilance je vlastně obrazem množství peněz v oběhu. Pro nás to nemá žádný velký reálný efekt. Spíš to vnímejte jako monetární terminus technicus. Spíš používání pojmů jako zisk nebo ztráta v této souvislosti mate.

Více než milion lidí se ve Francii ve čtvrtek zúčastnilo celostátní stávky proti vládnímu návrhu důchodové reformy. Podle ní by se mj. měla posunout hranice odchodu do důchodu o dva roky na 64 let, díky čemuž by mohlo do státní pokladny přitéci několik miliard eur navíc potřebných pro každoroční vyplácení důchodů. Jen připomenu, že Francouzi se v průměru dožívají 83 let. Není ale zrovna tohle ten nejjednodušší a nejlogičtější krok při zvyšujícím se věku dožití pro udržení funkčního důchodového systému, a to v jakékoli zemi včetně naší?

Jak se zvyšuje průměrná doba dožití, musí se zvyšovat i věk pro odchod do důchodu, jinak to matematicky nevychází. Existují jen tři parametry, se kterými se dá hýbat: Věk odchodu do důchodu, výše vyplácených důchodů k průměrné mzdě, výše odvodů pracujících lidí na důchody. S ničím jiným hnout nelze. A ani jedno se lidem líbit nebude.

Společnost Iuridicum Remedium, která se u nás zabývá prosazováním základních svobod člověka v digitálním i skutečném životě, upozornila na to, že lidem platícím hotovostí se prodražuje život. Například ve Znojmě lze od nového roku koupit nepřestupní jízdenky za 10 Kč a přestupní za 16, které jsou však k dispozici pouze těm, kdo platí kartou. Za hotovost si cestující mohou pořídit pouze jízdenku za 20 Kč. Podobnou taktiku, jak donutit lidi platit kartou, zvolilo přesně před rokem i město Písek. Jízdenku placenou kartou zlevnilo ze 16 na 12 korun, při platbě hotovostí musí cestující zaplatit 20 korun. Zatímco dříve bylo placení kartou možnost, dnes se z ní stává nutnost, a to nejen v uvedených případech. Je tento trend, jak odstavit lidi od hotovosti, zastavitelný?

Hypoteticky zastavitelný je, ale lidé by museli chtít. Nesměli by tomuto nátlaku podléhat jako pomalu vařená žába. V realitě si myslím, že lidé si ani neuvědomují, jaká rizika jsou spojená s odstraněním hotovosti, a proto se tomu poměrně ochotně podvolují. Podobně, jako si rizika neuvědomovali, když v dobré víře vstupovali do penzijních fondů a těšili se na zisky a na to, jak jim stát bude platit státní příspěvky...

[ZDROJ](#)